

Sygn. akt VIII C 589/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 stycznia 2017

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Aleksandra Klepacz

po rozpoznaniu na rozprawie 11 stycznia 2017 we W.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w części, to jest co do kwoty 12.054 zł;

II. zasądza od pozwanej J. K. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 30.972,57 zł (trzydzieści tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi liczonymi od 26 listopada 2015 do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie przekraczającymi odsetek maksymalnych za opóźnienie;

III. oddala dalej idące powództwo;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 422,85 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 589/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 26 listopada 2015 strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniosła o nakazanie pozwanej J. K., aby zapłaciła na jej rzecz kwotę 43.845,90 zł wraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 40.478,67 zł od 26 listopada 2015 do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi od kwoty 2.104,36 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi od kwoty 543,54 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 819,33 zł. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że 18 września 2013 zawarła z pozwaną umowę kredytu nr (...). Pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego uiszczania rat kredytu na rzecz strony powodowej. W związku z powyższym, strona powodowa wypowiedziała pozwanej umowę o kredyt, stawiając całą należność w stan wymagalności. Strona powodowa wskazała, że na dochodzone przez nią roszczenie składa się: kwota 40.378,67 zł tytułem należności głównej (niespłacony kapitał), kwota 2.104,36 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10 % liczonych od 25 kwietnia 2015 do 28 października 2015, kwota 543, 54 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10 % liczonych od 25 kwietnia 2015 do 25 listopada 2015 oraz kwota 819,33 zł tytułem opłat i prowizji. Strona powodowa wyjaśniła również, że zgodnie z postanowieniami umownymi jest uprawniona do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w spłacie wymagalnych rat w wysokości średniego

oprocentowania WIBOR dla 3 – miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych, z zastrzeżeniem, że w żadnym czasie nie może przekroczyć czterokrotności wysokości bieżącej stopy kredytu lombardowej Narodowego Banku Polskiego, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 10 % w stosunku rocznym, począwszy od 26 listopada 2015 do dnia zapłaty. W związku z tym, że umowna wysokość stopy procentowej przewyższa wartość czterokrotności stopy kredytu lombardowego strona powodowa wnosi o zasądzenie od kwoty kapitału od 26 listopada 2015 do dnia zapłaty odsetek maksymalnych, stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP tj. na dzień sporządzenia pozwu w wysokości 10 %.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI. Wydział Cywilny 30 listopada 2015 (sygn. akt VI Nc-e 2293458/15) uwzględniono powództwo w całości (k. 4 verte).

Pozwana J. K. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, podnosząc zarzut naruszenia art. 5 k.c., polegający na braku skutecznego wypowiedzenia umowy i nadużyciu przez stronę powodową prawa do wypowiedzenia umowy kredytu konsumenckiego w całości poprzez działanie nieproporcjonalne i nieadekwatne do zaistniałej sytuacji, działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a przez to nieważność czynności wypowiedzenia. Pozwana zarzuciła również zignorowanie przez stronę powodową istotnych okoliczności obiektywnie usprawiedliwiających przyczyny braku spłaty rat kredytu, jakimi było przebywanie od stycznia do lipca 2014 na zwolnieniu lekarskim oraz przebycie dwóch operacji z powodu złamanej nogi i brak właściwych działań strony powodowej, które byłyby adekwatne do tych okoliczności. Ponadto, pozwana wskazała, że strona powodowa nie zbadała jej sytuacji przed podjęciem działań, nie uwzględniła przejściowego charakteru zaistniałej sytuacji, a przy tym niezawinionej przez pozwaną komplikacji zdrowotnej, wyłączającej okresowo zatrudnienie i pracę. Ponadto zarzuciła, że strona powodowa uzyskała zaspokojenie swojego roszczenia co do kwoty 12.300 zł z licytacji komorniczej przeprowadzonej przez Komornika Sądowego E. K. (k. 5).

Pismem z 30 maja 2016 strona powodowa ograniczyła powództwo o kwotę 12.054 zł, stanowiącą rzeczywistą kwotę netto uzyskaną ze sprzedaży pojazdu (12.300 zł – VAT). Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów notarialnie uwierzytelnionych dokumentów w kwocie 29,52 zł. Jednocześnie strona powodowa podtrzymała wszelkie dotychczasowe twierdzenia i wnioski. U. okoliczności podane w uzasadnieniu pozwu wskazała, że zawarła z pozwaną umowę kredytu na okres 84 miesięcy w kwocie 47.142,86 zł, przeznaczonego na refinansowanie kosztów zakupu pojazdu oraz inne prowizje/opłaty oraz ubezpieczenie określone w § 1 ust. 2 pkt b,c, i d umowy. Wobec nieregulowania przez pozwaną rat kredytu, strona powodowa wypowiedziała jej umowę pismem z 18 sierpnia 2015, które zostało jej w sposób skuteczny doręczone. Jednocześnie cała należność została postawiona w stan wymagalności. Ustosunkowując się natomiast do podniesionych przez pozwaną jej problemów zdrowotnych, strona powodowa wskazała, że nie można uznać, aby zaszła nadzwyczajna zmiana stosunków, uzasadniająca niemożność spłaty zadłużenia (k. 17- 56).

Pismem z 11 października 2016 pozwana wniosła o nieobciążanie jej kosztami zastępstwa procesowego, umorzenie odsetek, odsetek karnych i kosztów związanych ze sprawą, a nadto o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty w wysokości po 400 zł każda, z oznaczonym terminem płatności I. raty od 20 grudnia 2016 (k. 72).

Pismem z 21 listopada 2016 (k. 86) strona powodowa, w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu, wskazała, że kwota 12.054 zł uzyskana przez stronę powodową ze sprzedaży samochodu w trybie licytacji komorniczej została rozliczona w następujący sposób:

- kapitał wymagalny - 8.694,31,
- koszty i opłaty - 644,49 zł,
- odsetki karne - 610,84 zł,
- odsetki wymagalne - 2.104,36 zł.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia:

18 września 2013 pozwana J. K., działając jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą, zawarła z (...) Bank S.A. w W. umowę kredytu nr (...) wraz z umową rachunku bankowego.

Strona powodowa udzieliła pozwanej kredytu w kwocie 47.142,86 zł na okres 84 miesięcy. Kredyt przeznaczony miał być na sfinansowanie: kosztów zakupu pojazdu marki H. (...), rok produkcji 2008, w kwocie 38.200 zł, sfinansowanie prowizji bankowej w kwocie 3.064,29 zł, innych wydatków w wysokości 4.700 zł oraz opłaty za objęcie ochroną ubezpieczeniową w okresie 14 miesięcy na wypadek zgonu Kredytobiorcy na podstawie grupowego ubezpieczenia zawartej z Towarzystwem (...) S.A. w kwocie 1.178,57 zł (§ 1 ust. 1 i 2 umowy).

Strony ustaliły, że kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania Umowy kredytu wynosi 13,99 % w stosunku rocznym, przy czym oprocentowanie kredytu jest sumą oprocentowania podstawowego Banku dla danego rodzaju kredytów oraz stałej w całym okresie kredytowania marży w wysokości 3,50 %. Od przyznanego kredytu strona powodowa miała prawo pobrać prowizję bankową w wysokości 6,5 % kwoty kredytu (§ 2 ust. 1, 2 i 3 umowy). Strona powodowa i pozwana ustaliły dodatkowo, że zabezpieczeniem kredytu będzie przewłaszczenie pojazdu marki H. (...) z jednoczesną cesją praw z umowy ubezpieczenia AC, odnawialną w całym okresie kredytowania (§ 3 ust 1 umowy).

Zawarta przez strony umowa przewiduje również, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu ustalonych w harmonogramie spłat, o którym mowa w § 8, bank będzie pobierał od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczone według stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego) (§ 6 umowy).

Zgodnie z postanowieniami umowy w przypadku zwłoki z zapłatą pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania, strona powodowa była uprawniona od wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia (§ 11 ust. 1 pkt c umowy kredytu).

[**dowód:** umowa kredytu nr (...) z 18 września 2013 k. 23-25]

W konsekwencji nie uiszczenia przez pozwaną w terminie rat kredytu, pismem z 18 sierpnia 2015, doręczonym pozwanej 01 września 2015, strona powodowa wypowiedziała umowę kredytu. Poinformowała przy tym pozwaną, że w przypadku uregulowania zaległości w okresie wypowiedzenia, rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

[**dowody:**

- oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu z 18.08.2015 k. 26 i 28 z potwierdzeniami odbioru k. 27 i 29,
- zawiadomienie dotyczące powstania zaległości w spłacie z tytułu umowy kredytu nr (...) z 18 sierpnia 2015 k. 26 verte, 28 verte]

Zadłużenie pozwanej na 25 listopada 2015 wynosiło 43.845,90 zł, w tym: 40.378,67 zł tytułem należności głównej (niespłacony kapitał), 2.104,36 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10 % liczonych od 25 kwietnia 2015 do 25 października 2015, 543,54 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10 % od 25 kwietnia 2015 do 25 listopada 2015 oraz 819,33 zł tytułem opłat i innych prowizji.

[**dowody:**

- wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. w W. z 25 listopada 2015 k. 20,

- zestawienie historii kapitału, naliczania odsetek umownych i karnych dla umowy (...) k. 30-49]

Wskutek sprzedaży na licytacji komorniczej, przeprowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia E. K. 27 listopada 2015, pojazdu marki H. (...), strona powodowa otrzymała kwotę 12.054 zł (12.300 zł – VAT), którą zaliczyła na zadłużenie pozwanej.

[**dowód:** protokół sprzedaży ruchomości z 27 listopada 2015 k. 5v.]

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, po jego częściowym cofnięciu, zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Strona powodowa po wszczęciu niniejszego postępowania, a przed rozpoczęciem rozprawy, cofnęła powództwo co do kwoty 12.054 zł. Stosownie zaś do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Sąd nie dopatrywał się okoliczności, które wskazywałyby na uznanie cofnięcia powództwa za niedopuszczalne w rozumieniu art. 203 § 4 k.p.c., wobec czego cofnięcie należało uznać za skuteczne.

W myśl art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wobec tego postępowanie co do kwoty 12.054 zł należało umorzyć, o czym orzeczono w punkcie I. sentencji wyroku.

Strona powodowa (...) Bank S.A. wywodziła swoje roszczenie z zawartej z pozwaną J. K. umową kredytu nr (...) na łączną kwotę 47.142,86 zł. Wskazała, że pomimo przyjętego na siebie zobowiązania pozwana nie uiszczała na jej rzecz rat kredytu i w konsekwencji umowa ta została wypowiedziana ze skutkiem w postaci postawienia całej należności w stan wymagalności na dzień następujący po upływie okresu wypowiedzenia. Podstawę roszczeń strony powodowej stanowił art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. z 07 listopada 2016, (Dz.U. z 2016 r. poz. 1988), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Pozwana, wnosząc o oddalenie powództwa podała, że nie mogła uregulować zobowiązania wobec strony powodowej ze względu na swój stan zdrowia, a mianowicie złamanie nogi, które w okresie od stycznia do lipca 2014 uniemożliwiło wywiązywanie się przez nią ze zobowiązań. Pozwana podała, że w tym okresie przeszła dwie operacje. W związku z tymi okolicznościami zarzuciła stronie powodowej naruszenie art. 5 k.c., polegające na nieuwzględnieniu okoliczności, które przyczyniły się do powstania zaległości po jej stronie, przez to nieważność oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu. Nadto, podniosła zarzut spełnienia części roszczenia poprzez uzyskanie kwoty 12.054 zł netto ze sprzedaży pojazdu powódki w trybie licytacji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia E. K..

W rozpoznawanej sprawie poza sporem było, iż pozwana zawarła 18 września 2013 ze stroną powodową (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu nr 39 (...), w ramach której Bank udzielił pozwanej na cele refinansowania kosztów zakupu pojazdu H. (...) kredytu w kwocie 47.142,86 zł. Bezspornym było także, że pismem z 18 sierpnia 2015 Bank wypowiedział pozwanej w/w umowę kredytu z uwagi na zaległości w spłacie co najmniej dwóch wymagalnych rat kredytu.

Rozstrzygnięciu podlegały kwestie czy sytuacja życiowa i zdrowotna pozwanej uzasadniała przyjęcie, że wystąpienie przeciwko niej z pozewem przez stronę powodową stanowiło naruszenie art. 5 k.c., czy strona powodowa w związku z trudną sytuacją życiową pozwanej dokonała skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu, zasadność

dochodzenia poszczególnych kwot, składających się na roszczenie strony powodowej oraz kwestia zaliczenia kwoty uzyskanej ze sprzedaży licytacyjnej samochodu marki H. (...).

W pierwszej kolejności Sąd zważył, że w niniejszym stanie faktycznym brak było podstaw do przyjęcia, że żądanie strony powodowej stoi w opozycji do przepisu art. 5 k.c., zgodnie z treścią którego nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego.

Zasady współzycia społecznego, zgodnie z ogólnie akceptowanym poglądem, wyrażają ideę słuszności w prawie i wolności ludzi oraz odwołują się do powszechnie uznawanych w kulturze naszego społeczeństwa wartości. Przez zasady współzycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania. W literaturze podnoszony jest pogląd, iż przy przyjmowaniu nadużycia prawa z powołaniem się na zasady współzycia społecznego, konieczne jest zachowanie szczególnej ostrożności. W praktyce winno to następować w sytuacjach wyjątkowych. Należy przy tym mieć na względzie dwie zasadnicze okoliczności, a mianowicie, że domniemywa się, iż osoba korzystająca ze swego prawa czyni to w sposób zgodny z zasadami współzycia społecznego oraz że odwołanie się, zwłaszcza ogólnikowo, do klauzul generalnych przewidzianych w art. 5 k.c. nie może podważać pośrednio mocy obowiązujących przepisów prawnych. Jak podkreślił to Sąd Najwyższy, a stanowisko to Sąd orzekający w pełni podziela, istotą prawa cywilnego jest strzeżenie praw podmiotowych, a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji, bądź unicestwienia tych praw wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej bardzo wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego wypadku. Zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są bowiem pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego dla zastosowania art. 5 k.c. konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym (por. wyrok SN z 22.11.1994 r., II CRN 127/94).

Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie nie można uznać żądania strony powodowej w wyżej wskazanym zakresie jako sprzecznego z zasadami współzycia społecznego. Sąd podkreśla, że problemy zdrowotne powódki, na które się powoływała miały miejsce w roku 2014, a więc na rok przed złożeniem oświadczenia przez stronę powodową o wypowiedzeniu umowy o kredyt. Nie można zgodzić się z twierdzeniami powódki, że wypowiedzenie umowy kredytu było reakcją niewspółmierną do faktu zalegania przez nią z płatnościami. Sankcja tego rodzaju została bowiem przewidziana w umowie o kredyt, a powódka zawierając ją, zgodziła się na wszelkie jej warunki. Ponadto, pismo strony powodowej z 18 sierpnia 2015, zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu zawierało zastrzeżenie, że w przypadku uregulowania zaległości w spłacie kredytu, możliwe będzie cofnięcie tegoż oświadczenia. Powódka miała więc możliwość uniknięcia skutków wypowiedzenia umowy i przedstawienia swoich racji i przyczyn zalegania z płatnościami stronie powodowej. W niniejszym postępowaniu nie przedłożyła jednak żadnego dowodu na okoliczność, że takie działania podejmowała. Wobec powyższego, zarzut powódki polegający na naruszeniu przez stronę powodową zasad współzycia społecznego, Sąd uznał za nieuzasadniony.

Okoliczności podnoszone przez powódkę nie pozwalały również na przyjęcie, że strona powodowa nie dokonała w sposób skuteczny wypowiedzenia umowy kredytu. Oświadczenie złożone na piśmie z 18 sierpnia 2015 zostało doręczone powódce 01 września 2015 i od skutecznego doręczenia przedmiotowego pisma należy uzależniać ważność oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Odnosząc się natomiast do kwestii zasadności roszczenia strony powodowej, Sąd doszedł do następujących wniosków.

Rozstrzygając w sprawie Sąd miał na uwadze, że na roszczenie strony powodowej składała się kwota 40.378,67 zł tytułem należności głównej, 2.104,36 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, kwota 543,54 zł tytułem odsetek karnych oraz 819,33 zł tytułem opłat i prowizji.

Sąd, dokonując rozliczenia podanych przez stronę powodową kwot, w pierwszej kolejności obowiązany był dokonać oceny wykazania przez stronę powodową zasadności dochodzonego roszczenia w zakresie kwot, które się na nie składały. Zasadność żądania zasądzenia kwoty kapitału oraz odsetek umownych za okres korzystania z kapitału i odsetek karnych nie budziła wątpliwości Sądu, albowiem kwoty te przewidziane zostały przez strony w zawartej przez nich umowie kredytu z 18 września 2013. Nie można było natomiast uznać, ażeby strona powodowa wykazała, iż była uprawniona do żądania należności z tytułu opłat i prowizji. Strona powodowa nie przedłożyła bowiem na tę okoliczność żadnego dowodu, jak chociażby tabeli opłat i prowizji za dokonywane przez nią czynności w ramach umowy o kredyt zawartej z powódką. W konsekwencji nie było możliwe zweryfikowanie, czy uzasadniona jest także wysokość kwoty tego roszczenia.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Jak wynika z powyższego kwestię ciężaru dowodu (onus probandi) reguluje art. 6 k.c. i 232 k.p.c. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Ciężar dowodu jest ważnym elementem systemu ciężarów procesowych. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

Wobec braku udowodnienia przez stronę powodową roszczenia w zakresie opłat i prowizji w kwocie 819,33 zł nie mogło ono zostać uwzględnione. Ostatecznie więc strona powodowa wykazała zasadność swojego roszczenia co do kwoty 43.026,57 zł, na którą składały się:

- kwota 40.378,67 zł tytułem należności głównej,
- kwota 2.104,36 zł tytułem odsetek umownych,
- kwota 543,54 zł tytułem odsetek karnych.

Biorąc zatem pod uwagę częściowe cofnięcie pozwu co do kwoty 12.054 zł oraz wskazany przez stronę powodową sposób zaliczenia tej kwoty na zaległość pozwanej, roszczenie strony powodowej uzasadnione było w kwocie 30.972,57 zł (43.026,57 zł – 12.054 zł), stanowiącej niespłacony kapitał, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku, oddalając dalej idące powództwo jako nieuzasadnione (punkt III. sentencji wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z umową, od zadłużenia przeterminowanego pobierane są odsetki zmienne, których oprocentowanie liczone jest jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym. Uregulowanie to pozostaje w zgodzie z zasadą przyjętą w art. 481 § 2 k.c., która stanowi, że jeżeli stopa odsetek nie została umownie ustalona należą się odsetki ustawowe, a skoro strony uregulowały tę kwestię to należą się odsetki umowne. Strona powodowa żądała zasądzenia odsetek umownych za opóźnienie od kwoty należności głównej od 26 listopada 2015 do dnia zapłaty, to jest od dnia następnego po wystawieniu wyciągu z ksiąg z 25 listopada 2015. Roszczenie odsetkowe strony powodowej jako zgodne z powołanymi przepisami i umową stron podlegało uwzględnieniu, co znalazło wyraz w punkcie II. sentencji wyroku.

Równocześnie Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 320 k.p.c., umożliwiającej w szczególnie uzasadnionych przypadkach rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty. Przepis art. 320 k.p.c. stanowi, iż w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Powołany przepis daje Sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z treści umowy łączącej strony. Uprawnienie to przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie

zasądzonych świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być zarówno obiektywne, jak i spowodowane działaniem samego dłużnika.

Sąd, po przeanalizowaniu okoliczności niniejszej sprawy, doszedł do przekonania, że wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty nie zasługuje na uwzględnienie. Po pierwsze pozwana na jego uzasadnienie nie przedstawiła żadnych okoliczności, które pozwalałyby na orzeczenie zgodnie z jej żądaniem. Przejściowe problemy zdrowotne powódki w 2014 roku nie stanowiły zaś w ocenie Sądu wystarczającej przesłanki do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 320 k.p.c. Sąd uznał, że nie ma powodów do przyjęcia, że rozłożenie zasądzonych na rzecz strony powodowej świadczenia, spowoduje, że pozwana zaspokoi to roszczenie, skoro do tej pory, także będąc zobowiązaną do uiszczania go w ratach, tego nie uczyniła.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie IV. sentencji wyroku Sąd oparł o przepis art. 100 k.c. i koszty te stosunkowo rozdzielił. Zważywszy, iż pozwana przegrała postępowanie w 71 %, nie poniosła przy tym żadnych kosztów, zaś koszty procesu strony powodowej wynosiły łącznie 695,56 zł (549 zł opłata od pozwu, 29,56 zł koszty uwierzytelnionych pełnomocnictw i 17 zł opłata skarbową), Sąd zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 422,85 zł ($695,56 \text{ zł} \times 71 \% = 422,85 \text{ zł}$).